

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ Μ' ΑΓΑΠΑ

[Του Αιμίλιου Ζοϊά]

Α'.
 κείνη που μ' αγαπά εινε μεγάλη κυρία, ντυμένη στα μεταξοτά και στής διντέλλες ; Λούκισσα ή μαρκησία, ντελικάτη και έλαφρα σαν δνειρο, που ό άδιόρωτος μορφασμός της εινε πιό γλυκός από χαμόγελο, και που δνειροπολει τόν ερωτά μας καθημένη στον καναπέ του μπουντουάρ της ;

Εκείνη που μ' αγαπά εινε μοδιστράκι πεταχτό, που πιθα το χανδάκι του δρόμου ανασηκώνοντας το φουστανάκι της και ζητεί με τη ματιά έπαινους για τό ντελικάτο πόδι της ; Εινε ή κόρη που άνοιγει σ' δλους την πόρτα της καρδιάς της, που φορεί σήμερα και αύριο ένα πρόστυχο ταινίό φόρεμα ;

Εκείνη που μ' αγαπά εινε ή ξανθούλα που γονατίζει για να προσευχηθή στο πλευρό της μητέρας της... Εινε ή μελαχροινή χωριατοπούλα που με κυττάει σαν διαβαίνω και παίρνει μαζί της τη θυμιά μου μέσα στα χωράφια και στ' άμπέλια ; εινε ή τρωχούλα που μ' εύχ ομονεί για τόν ερωτά μου ; εινε ή άγνωστη γυναίκα που την άκολουθήσα μία μέρα και δέν την ξανάειδα πιά ;

Εκείνη που μ' αγαπά εινε κόρη της Εύρωπης, άσπρη σαν τη χαρηνή, κόρη της Ασίας με δυι χρυσοκίτρινη σαν τό ήλιοβασιλέμα ; ή κόρη της έρημου, μαύρη σα νύχτα άνεμοζάλης ;

Εκείνη που μ' αγαπά τη χωρίζει από μένα ένας έλληφρός μεσότοιχος ; βρίσκεται πέρα από τη θάλασσα ; βρίσκεται πέρα από τά άστέρια ;

Εκείνη που μ' αγαπά δέν γεννήθηκε ακόμη ; απέθανε εδω ή εκατό χρόνια ;

Β'.

Χθές τη ζήτησα σε μία έμποροπανήγυρι. Τό προάστιο έόρταζε

και ό λαός με τά κυριακάτικα του έτόρταζε στους δρόμους.

Αναψαν τά φαναράκια. Η λεωφόρος ήτο στολισμένη κατ' άποστάσεις με πασσάλους κίτρινους και γαλάζιους που ειχαν στη κορυφή τους μικρά δοχεία χρωματιστά, όπου εκαιαν φυτίλια που ό άνεμος σάλευε τη φλόγα τους. Στα δένδρα, έφεγγαν χάρτινα φανάρια. Παραπήγματα με διάφορα έμπορεύματα ήταν στημένα στο μήκος του δρόμου.

Υπήρχε στον αϊθέρα μία όσημη σκόνης και ζυμαρικών. Τά οργανέττα έπαιζαν, οι άλευρωμένοι καληάτσοι φώναζαν και πηδούσαν. Μία νεφέλη σκέπαζε αυτή τη χαρά.

Επάνω άπ' αυτή τη νεφέλη και άπ' αυτή την όμβροβή άπλωνόταν ό ξάστερος ουράνος...

Χωμένος μέσα στο πλήθος, αισθανόμουν τη μοναξιά της καρδιάς μου. Ακολουθούσα με τό μάτι τά κορίτσια που μου χαμογελούσαν διαβαίνοντας, σα να μου λέγαν πως δέν θα τά ξαναϊδω πιά εκείνα τά χαμόγελα. Και αυτός ό στοχασμός ήταν μία άγονία για την ψυχή μου.

Εφθασα έτσι σ' ένα σταυροδρόμι, στη μέση της λεωφόρου. Αριστερά ήταν στημένη μία παράγγα μοναχική. Στην πρόσοψί της ειχε μία σανιδέν α εξέδρα και δύο φανάρια φωτιζαν την πόρτα, που τη σκέπαζε ένα πανί. Ενω στεκόμουν και έβλεπα, ένας άνδρωπος ντυμένος σαν μάγος, με μία μαύρη ρόμπα και ένα καπέλλο μυτερό στολισμένο με άστέρια, φώναζε στον κόσμο επάνω από την εξέδρα : «Περάστε μέσα, κύριοι, δεσποινίδες. Ηρθα από την Ινδία, για να δώσω τη χαρά στις καρδιές τών νέων. Έχει άπέκτησα, με κίνδυνο της ζωής μου, τό Μαγικό Καθρέφτη, που τόν φύλαγε ένας τρομερός Λόκος. Κύριοι, δεσποινίδες, περάστε μέσα. Περάστε, κύριοι, να δητε εκείνη που σας αγαπά ! Με μία δεκάρα εκείνη που σας

